

Årets mest hektiska arbetstid för en veterinär i länet har börjat. Det är jakttider och jägarna måste till oss för att "koll upp hundan", skriver Anna Pamuk.

FOTO: HÅKAN LUTHMAN

"Skaru se på björnbettet mitt?"

Det närmar sig hösten, en mycket speciell tid för mig och för många andra – på många sätt. Jag älskar de där tidiga höstmornarna i Jämtland när frosten just kommit och träden sprakar av rött, gult och orange. Luften är ny och klar och borta är sommarens tryckande hetta. Det ligger förväntan i luften. Kantareller och bär ska plockas. Älgar, harar och ripor ska skjutas. Och många mil ska avverkas i skog och på fjäll – tillsammans med våra älskade jakthundar.

För många utomstående är det svårt att förklara den här mest hektiska arbetstiden på året. Redan i juli blir arbetstakten mer intensiv då jakthundar ska besiktigas och hussar och mattar ska ges råd om hur hundarna bäst utfodras och tränas inför jakten. Att förvalta en jakthund kräver ett stort engagemang för att hunden ska må bra och jaga så som vi förväntar oss. Myten om hundgårdshunden är tack och lov snart ett minne blott – de flesta jakthundsägare i dag är mycket pålästa, engagerade och framför allt mycket fästa vid sina jakthundar.

Under den här tiden träffar jag djurägare som annars kanske inte åker in på byn mer än nödvändigt. Handla på affären måste man. Och så måste man till veterinären för att "koll upp hundan". Det blir ofta fantastiska möten och återseenden när ett helt års händelser ska avhandlas på kort tid. Sköt du den där storoxen? Hur gick det med hardreven? Och räckte vedförrådet i vinter? Några är fåordiga och andra berättar ivrigt och bildligt hur det där guldhornet äntligen kom upp på väggen i storstugan. Och så har vi de där lite mer udda personligheterna.

Framför mig syntes ett par bleka taniga ben med ett stort ärr som mycket riktigt gick upp mot kalsongkanten. En björn? Frågade jag försiktigt. Du gick väl till läkaren?

Skaru se på björnbettet mitt?
Jag hade just gått in i undersökningsrummet och tittade på mannen framför mig med neddragna byxor. Jag brukar inte vara så lättchockad men nu var jag mållös.
Jo – det tog nästan i mellanvärlden – vill doktorn inte titta på det?
Framför mig syntes ett par bleka taniga ben med ett stort ärr som mycket riktigt gick upp mot kalsongkanten. En björn? Frågade jag försiktigt. Du gick väl till läkaren?
Jo du, sa han stolt. En stor en. Och nå – vad skull läkarn göra – je tog hunns första förband och vire om ett.
Efter lite ljudligt harklande och en snabb titt på björnärret bad jag husse att sätta på byxorna igen så att jag kunde koncentrera mig på hans fina jämthundshane i stället. Efter besöket fick han stränga order om att ta hand om både sig och hunden under den kommande jakten. Och att besöka läkare om han skulle få björnkontakt igen. Han gick flinande ut från kliniken.

Ja, det gäller att tänka efter om något händer där ute i skogen eller på fjället. Så många skador kan förebyggas med rätt förberedelser. En hund som ges rätt förutsättningar för jakt orkar bättre och skadar sig inte lika lätt. Lika så gäller hussar och mattar. Sedan har vi ju de där oförutsedda händelserna som ingen kan rå på – arga björnar, vassa pinnar och farliga stup. Visst är det då bra att ha ett akutvårds-
kit att tillgå i skogen för både dig och hunden. Och har du mobiltäckning – ring alltid din veterinär eller läkare och rådfråga. Vi står mer beredda än annars och höjer inte på ögonbrynen om du eller hunden har råkat ut för till exempel ett björnbett.

Ja, jag hoppas att vi inte ses på kliniken i höst men skulle olyckan vara framme – ring alltid och rådfråga. Och ta hand om dig och din hund genom att förbereda dig så mycket som det bara går. Akta dig för arga björnar och vassa pinnar och var beredd om olyckan ändå skulle vara framme. Vi är förberedda för att hjälpa er.

Anna Pamuk

anna@fjallveterinaren.se